

Petersevangelion

ONDSKANS BOK

En titt på den mörka sidan av livet

FÖRLAGET PRATKVARN

Om man ska vara ond på ett ”bra” sätt ska man vara det inom en ram, en ram av tid och rum som utgörs av en viss specifik verklighetsnivå, som för gudar eller självaste Gud kan uppleva som fiktiv och roande. Behövs ondskan alls? Tja, som med det faktum att vissa gifter behövs för att bekämpa vissa sjukdomar, kan en viss ondskan behövas för att förhindra ondskan av ett värre slag. Man kan naturligtvis inte tvinga fram ondskan. Ondskan gror ur livserfarenhet, som gett besvikelser och andra negativa känslor. Man kan fråga sig om någon kan födas ond? Och finns det människor som kan vara rakt igenom, genuint, onda? Det finns de som kämpat nästan hela sitt liv mot tanken, men mot slutet av sin bana tvingats erkänna för sig själv och andra att de nu faktiskt tror att så är fallet.

Den här texten är inte avsedd att lära ut svartkonst, utan att utgöra en filosofisk undersökning som kan underlätta ett psykologiskt försvar mot sådan och mot onda handlingar och tankar i allmänhet. Författaren har inte mycket källor om svart magi att tillgå, utan får förlita sig till de erfarenheter han fått bland annat av fiktion och företeelser i livet som väckt reflektioner.

Om man tänker sig att det finns en huvudsaklig Djävul, så kan denne förmodligen anta vilken form den vill, men skulle ändå vara identifierbar som vad den verkligen är.

Om denne Fan är en hen, och tar formen av en höna, vore det en förklädnad som går att genomskåda. Med mänsklig ondskas är det svårare. Människor har en förmåga att kunna vara skickliga skådespelare som lurar och för andra människor bakom ljuset. Så är fallet med psykopater, till exempel. Också sadister som utövar sitt begär utan samtycke från den det riktar sig mot får väl sägas göra onda handlingar, etc.

Om man tänker på begreppet asuras i buddhism och hinduism, zoroastrianism och pre-hinduism, syftar det på anti-gudar, halvgudar, eller icke goda titaner. Ordet Asar, som i asa-gudar, lär komma därifrån. Asuras kan bli antingen titaner och onda asuras, ledda av Vemacitrin, eller goda devor ledda av Indra, luften eller himlens avatar, representerande skaparen och den bevarande guden Varunas, himlens och vattnets guds, gestalt. Motsvarande i texten DNA; Dimensionernas Nya Arkana, är gudar med litet g. Alla asuras har sedan efter människornas värld skapades båda potentialerna inom sig, men väljer en sida genom sina livsval, i denna ursprungliga dualism mellan gott och ont. Devas och de andra asuras, motsvarande ljus och mörker, ordning och oordning, kämpar mot varandra, om inte annat så om födan; ”soma”.

Det sägs att om man ska förstå magi, ska man börja med att studera nivåerna under en. Kanske kan denna utveckling om bl.a. psykiatri tjäna som en sådan studie. När man står under uppsikt, riskerar den observerande blicken att påverka ens öde. Detta vare sig observatören är psykiatrin, säkerhetstjänster eller en publik till något där man blivit

ofrivillig aktör, fångad av media. Jämför t.ex. med de förbud mot "hämndporr" i sociala medier som försöker hänga med sin tid. Attityden och vinkeln ur vilka subjektet objektifieras kan ge "mugglare" eller ignoranta åskådare en fördomsfull bild av en existens som är svår att lösa upp eller upphäva. Å andra sidan, kanske många hellre skulle välja, mellan två onda ting, att bli sedd som spefågel än vara en aktör som t.ex. en säkerhetstjänst vill mörda eller fängsla. Och psykiatrin hamnar väl någonstans mitt emellan; den borde vara god med avsikt att skydda individen, patienten, men har ofta i historien slagit över i fascism och övergrepp, med fängslande och tvångsmedicinering. Allt sammantaget handlar om en vilja att kontrollera, som om det görs mot viljan hos den individ man vill ska kontrolleras alltid är "ond". Sedan kan man ju till dess försvar hänvisa till idén om samhällets harmoni etc., och om man är på den linjen plåga patienten med den lägsta formen av försök till ordtrolleri och säga: "Du betar dig inte adekvat" (dvs. motsvarar inte rimliga krav); eller komma med den relativt infantila frågan: "Hör du röster?"; i båda fall förtäckta hot, beroende på ens respons, där den enda rimliga vore att bli arg eller förbannad. Men den adekvata psykiatrin leder inte till passivisering av den välmenande individen, utan tvärtom. Men har man deltagit i ett övergreppsfilmat dokument får man kanske finna sig i att hamna i flera, även om man aldrig spelar något annat än sig själv? Sedan om samhällets representanter tycker det är lagom att man i ersättning får en "förtidspension lagom till video och vin" (för att citera Stefan Sundströms sång om den förmodade Palmemördaren Christer Pettersson) spelar ingen roll, det är ändå en ond påverkan på individens livsöde. Men det

är naturligtvis, för att återknyta till det inledande resonemanget i detta stycke, lite lugnare att diskutera psykiatri än det eventuella hotet från t.ex. kärnkraftsindustrins eller de stora kemi- och bioteknikföretagens säkerhetstjänster, som vill skydda sina intressen och patent etc. till priset av individers liv och säkerhet. Där gäller inga moraliska argument utan bara pengar och död. Och sådan ondska kanske vi kan diskutera mer lite senare, men inte nu, först bör vi värma upp.

Ett objektifierat subjekt i medvetandets blickfång kan ha svårt att göra sig medveten om sig själv och välja sin väg utan att påverkas av betraktarens, den andres, vilja. Ondska från dennes sida kan vara att inte bry sig om hur det går för det betraktade subjektet, utan se det just som ett objekt, att ha eller mista, det finns ju fler kanaler, fler program. Ondska i form av underlåtenhet att ingripa hos den med gudamedvetande och möjlighet att stoppa ett öde från att ske bör också beaktas, men för den utan sådan förmåga må det vara förlåtet; tittare, se och lär, lär av dina känslor om du har några kvar. Jämför med skillnaden mellan att vara klarvaken och kunna bestämma över sina handlingar, hur små de än må vara, och att agera i drömtillstånd, utan tillgång till sin vakna moral och kontroll, då även en moralisk människa i drömmen kan bete sig för jävligt, till och med mot representationer av de han älskar. Det krävs alltså en bedömning av medvetandenivåer och medmedvetande för att kunna avgöra en handlings och karaktärs eventuella ondska.